

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/11/2025
Identifikačné číslo spisu: 1317218385
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1317218385.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: I. D., narodený XX. W. XXXX, O., K.É. XXXX/XX, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Pavlovič s. r. o., so sídlom Bratislava, Ivanská cesta 32B, IČO: 47 238 526, proti žalovanej: P. D., narodená XX. U. XXXX, W., X.. X. XXXX/X, zastúpená: JUDr. Barbora Jasenovcová, advokátka, so sídlom Hrubý Šúr, Hrubý Šúr 247, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne bývalý Okresný súd Bratislava III) pod sp. zn. B3-61C/76/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. marca 2024 sp. zn. 9Co/77/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej, aby súd určil, že žalobca je výlučným vlastníkom stavby súpisné číslo XXXX, druh stavby: garáž, postavenej na pozemku parcely registra „C“ parc. číslo 1211/2, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 28 m² (ďalej len „stavba“ alebo „nehnutelnosť“), zapísanej na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Senec, katastrálny odbor pre okres Senec, obec W., k.ú. W. (výrok I.). Zároveň rozhodol, že žalovanej sa priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.) a že, ruší neodkladné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bratislava III č.k. 61C/76/2017-133 zo dňa 18. 04. 2018 (výrok III.).

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave („ďalej aj ako odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd uviedol, že v preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval ustanovenia Občianskeho

zákonníka, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery o nedôvodnosti žaloby, keď žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku a nepreukázal ním tvrdené skutočnosti, že dotknutú garáž postavil od základov a že ju zároveň postavil z jeho výlučných peňažných prostriedkov nepatriacich do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Súd prvej inštancie vyššie prijaté právne závery primerane vysvetlil (pozri odsek 55., 56. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

2.2. Odvolací súd s poukazom na zásady hodnotenia jednotlivých dôkazov v súlade so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť žaloby. Žalobcom označené a predložené listinné dôkazy (kúpna zmluva zo dňa 21. 07. 2005, kúpna zmluva zo dňa 26. 04. 2010, osvedčenie o dedičstve sp. zn. 38D/122/2006, osvedčenie o dedičstve sp. zn. 14D/87/2008, výpisy z účtu v I. O., U.W. za obdobie od 30. 04. 2010 do 01. 12. 2011, internetový výpis zo živnostenského registra číslo 140-24928, vyjadrenie žalovanej vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 51P/295/2013 zo dňa 14. 02. 2014, rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 51P/295/2013-144 zo dňa 27. 08. 2015) bez ďalšieho nepotvrdili ním uvádzané skutkové tvrdenie, že garáž postavil žalobca z výlučných peňažných prostriedkov, ktoré nadobudol dedením. V konaní bola preukázaná len skutočnosť (z kúpnej zmluvy zo dňa 26. 04. 2010), že žalobca bol jedným zo štyroch predávajúcich nehnuteľností (títo predávajúci boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti ktoré nadobudli na základe Osvedčenia o dedičstve 38D/122/2006 z 27. 09. 2006) za predaj ktorých mu mala byť vyplatená alikvotná časť vo výške 36.250 eur. Žiadnym spôsobom ale nebola preukázaná skutočnosť, že práve z tejto sumy bola financovaná stavba garáže. Táto skutočnosť nevyplýva z prehľadu vkladov a výberov bankového účtu vedeného v I. O., U.W. za obdobie od 30. 04. 2010 do 01. 12. 2011, keďže k uvedeným výpisom žalobca neuviedol žiadne skutkové tvrdenia a z obsahu výpisov vyplývajú len rôzne peňažné vklady a výbery.

2.3. Žalovaná v rámci procesnej obrany v súlade s § 151 C.s.p. účinne poprela skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že garáž bola financovaná výlučne z prostriedkov získaných z dedičstva vo výške 36.250 eur, uviedla vlastné tvrdenia o tom, že z týchto finančných prostriedkov žalobca celú časť použil pre vlastnú potrebu, a to kúpu nasledovných hnutel'nych vecí (motocykel značky Honda v hodnote 8.630 eur plus príslušenstvo; skúter Suzuki v hodnote 6.500 eur, automobil značky Honda Jazz v hodnote 5.000 eur, kompletne špeciálne oblečenie na motorku v hodnote 1.500 eur; počítač v hodnote 1.500 eur, trezor v hodnote 488,58 eura) a z týchto finančných prostriedkov boli žalovaná aj žalobca na spoločnej dovolenke v Tunise v hodnote 2.700 eur. Ďalej uviedla, že financie na rekonštrukciu ako aj kúpu jej poskytla mama G. S. vo výške 100.000 Sk (termínovaný účet), 700.000 Sk (vkladná knižka) a hotovosť 4.900 eur (predaj garáže G. S.). Tieto svoje tvrdenia žalovaná preukázala listinnými dôkazmi (čestné prehlásenie G. S. z 31. 07. 2003, časť vkladnej knižky, detail pohybu na účte zo dňa 04. 08. 2010, kúpnu zmluvu zo dňa 17. 05. 2010, výdavkový pokladničný doklad zo dňa 17. 05. 2010, príjmový pokladničný doklad zo dňa 17. 05. 2010, kúpnu zmluvu zo dňa 23. 03. 2011, evidenčnú kartu vozidla z 19. 05. 2010). Tým opätovne došlo k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena zo žalovanej na žalobcu, pretože dôkazné bremeno v spore nepredstavuje statický prvok, ale nasleduje konkrétny priebeh kontradiktórneho sporu, pri ktorom procesné strany procesne útočia alebo sa procesne bránia. Ak chcel byť žalobca v konaní úspešný, musel by prinajmenšom vyvrátiť skutkové tvrdenia žalovanej, alebo uviesť ďalšie rozhodujúce skutočnosti na podporu svojich tvrdení o financovaní stavby garáže a preukázať ich novými dôkazmi, čo však neurobil a jeho tvrdenia zostali iba v rovine nepodložených tvrdení. V prípade, že strana sporu neunesie v konaní dôkazné bremeno, t.j. ak ňou tvrdené rozhodujúce skutočnosti zostanú nepreukázané, nesie nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov, čo bolo aj v prejednávanej veci dôvodom pre zamietnutie žaloby.

2.4. Vo vzťahu k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní, že z doteraz vykonaného dokazovania zostáva ďalej sporná otázka z akých prostriedkov došlo k nadobudnutiu príľahlých pozemkov spolu so „starou“ garážou (pozri odsek 2.) je potrebné uviesť, že tieto sú vzhľadom na predmet konania (určenie vlastníckeho práva k novej garáži) a dôvod pre ktorý bola žaloba zamietnutá (neunesenie dôkazného bremena) absolútne nepodstatné a nemajú žiadny vplyv na správnosť záverov súdu prvej inštancie. Právne irelevantné a aj v rozpore s obsahom spisu boli odvolacie námietky žalobcu, že nezostal v tomto smere pasívny a že navrhoval súdu prvej inštancie množstvo dôkazov a svedkov, ktoré dôkazy súd

nevykonan napriek tomu, že boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (pozri odsek 2.2.).

2.5. Z obsahu celého spisu, z písomných vyjadrení žalobcu, z jeho ústnych prednesov na pojednávaniach dňa 22. 06. 2022, 07. 09. 2022, 15. 11. 2022 a 21. 11. 2022 (zvukové záznamy z týchto pojednávani sú uložené v registri - ESS) nevyplýva, že by žalobca počas celého konania na súde prvej inštancie navrhol akýkoľvek listinný dôkaz, alebo výsluch svedka, ktoré dôkazy by súd prvej inštancie nevykonal. Navyiac na poslednom pojednávaní dňa 21. 11. 2022 po záverečných rečiach právny zástupca žalobcu výslovne uviedol, že nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

2.6. Ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní (pozri odsek 2.1., 2.3.) sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď v odvolaní len zotrval na všetkých argumentoch ako v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto ale nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah žalobcu a jeho teórii bez podloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V konaní nevyplývali najavo ani také vady konania, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Samotná skutočnosť, že žalobca sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalobcu o tom, ako mal súd vo veci rozhodnúť.

2.7. Z rovnakých dôvodov sa odvolací súd nezaoberal ani námietkami žalobcu uvedenými v replike (pozri odsek 4.), keďže sa v prevažnej miere jedná o totožné námietky ako v odvolaní. V prípade nových námietok odvolací súd nemôže na ne prihliadať a to s poukazom na ustanovenie § 373 ods. 4 C.s.p. podľa ktorého prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

2.8. Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I.) ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.), vrátane výroku o náhrade trov konania o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol vzhľadom na celkový úspech žalovanej v konaní v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. (výrok II.) a výroku o zrušení nariadeného neodkladného opatrenia (výrok III.) o zrušení, ktorého súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ustanovením § 335 ods. 1 C.s.p.

2.9. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mala žalovaná v odvolacom konaní plný úspech a vznikol jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti predmetnému rozsudku žalobca podal dovolanie. Dovolanie podal z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP. Žalobca v dovolaní poukázal na to, že sa žalobou domáhal proti žalovanej vydania hnutelných vecí v konaní pod sp. zn. 12C/239/2015. Žalovaná v priebehu konania žalobcovi vydala len osobné doklady, avšak len a výlučne osobné doklady totožnosti, na ktorom základe žalobca zobrať žalobu v tejto časti späť. Žalobcovi neboli zo strany žalovanej vydané žiadne iné doklady, ktoré by žalobcovi umožnili v konaní na súde prvej inštancie preukázať použitie finančných prostriedkov získaných z predaja nehnuteľnosti na výstavbu novovzniknutej garáže, či mu bola odňatá možnosť aktívne sa pred súdom prvej inštancie brániť a predkladať dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia.

3.1. Žalobca v konaní na súde prvej inštancie preukazoval jeho tvrdenia tým, že v čase výstavby novej garáže získal finančné prostriedky z predaja nehnuteľnosti získané dedičstvom a navrhoval vykonať dôkaz a to výsluchom stavbárov, ktorý na výstavbe garáže pracovali. Žalobca tiež poukazoval na kauzálny nexus získania finančných prostriedkov a prístavby garáže. Preukázal, že novovzniknutá garáž bola postavená bezprostredne po tom ako žalobca získal finančné prostriedky z predaja nehnuteľnosti. Do času pokiaľ žalobca nezískal finančné prostriedky sa realizácia stavebných prác - zbúranie a vybudovanie novej garáže nekonalo s čím sa súd prvej inštancie ani odvolací súd žiadnym spôsobom nevysporiadal a neprihliadol na bonitu a finančnú disponovateľnosť žalobcu a príčinnú súvislosť preukazujúcu, že až v čase, keď získal žalobca finančné prostriedky z dedičstva transformáciou z predaja nehnuteľnosti sa vybuďovala nová garáž, čím došlo k porušeniu práva na primerané vyporiadanie sa s argumentom žalobcu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

3.2. Poukázal na to, že je nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania. K porušeniu práva na spravodlivý proces došlo aj tak, keď súd ustálil a prijal nesprávny záver o tom, že žalobca nepreukázal, že by garáž postavil od základov.

3.3. Odvolací súd a aj súd prvej inštancie sa priklonili k argumentácii žalovanej, ktorá tvrdila, že financie na rekonštrukciu ako aj kúpu jej poskytla matka G. S. vo výške 100 000 Sk, 700 000 Sk, hotovosť 4.900 eur . K uvedenej argumentácii žalovanej odvolací súd v bode 10.1 uviedol, že týmito tvrdeniami prešlo dôkazné bremeno na žalobcu. Súd prvej inštancie ani odvolací súd sa nevysporiadali so samotnými tvrdeniami žalovanej o tom, že táto nemá vedený účet v banke, keď táto skutočnosť vyplýva priamo zo spisu ako aj z tvrdení svedkyne pani S. a tiež žalobkyne, pričom súd žalobcovi v rámci odôvodnenia rozhodnutia nijako nevysvetlil na základe akého vykonaného dokazovania stotožnil tieto finančné prostriedky s vykonanou rekonštrukciou garáže, resp. vytvorením novej garáže, ako aj kúpou starej garáže a to za okolností, ktoré žalobca súdu na rozdiel od žalovanej argumentačne presvedčivo a zhodne so skutkovým stavom súdu predložil.

3.4. Žalobca spochybnil a vyvrátil skutkové tvrdenia žalovanej, keď poukazoval na časový odstup získania finančných prostriedkov žalovanou a vybudovaním novej garáže, načo súd opätovne nijak nereflektoval, a teda do dostatočne neposúdil podstatné skutkové tvrdenia žalobcu a v tejto súvislosti súd žalobcovi taktiež neposkytol žiadne odôvodnenie ohľadne prijatia takéhoto postupu, ani sa nevysporiadal s odôvodnením, prečo sa stotožnil s argumentáciou žalovanej a nie žalobcu. Touto neobvyklou náhodou sa súd prvej inštancie ani odvolací súd vôbec nezaoberali, neprihliadli na skutočnosť, že žalobca hodnoverne preukázal, že bola garáž zbúraná a bolo to práve v čase, keď získal finančné prostriedky a zároveň spochybňoval tvrdenie žalovanej tým, že poukazoval na to, že ak by mala byť garáž postavená z prostriedkov žalovanej, prečo táto nevykonala zbúranie a postavenie novej garáže už v čase, keď došlo k odkúpeniu garáže v roku 2005 alebo bezprostredne po tom ako získala finančné prostriedky darom od svojej matky, ale bezdôvodne čakala, kým žalobca získal finančné prostriedky z dedičstva.

3.5. Zároveň dal do pozornosti dovolaciemu súdu, že ani samotná žalovaná nepreukázala použitie finančných prostriedkov na stavbu garáže, ale iba dispozíciu s týmito prostriedkami, čo je v rozpore so zásadou rovnosti zbraní.

3.6. Žalobca má za to, že odvolací súd v spojení so súdom prvej inštancie dostatočne neposúdili skutkové tvrdenie žalobcu preukázať kauzálny nexus medzi nadobudnutím finančných prostriedkov a zbúraním a vybudovaním novej garáže, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd iba bez ďalšieho prihliadol na argumentáciu žalovanej. Žalovaná sa snaží navodiť dojem, že finančné prostriedky z dedičstva žalobca minul na kúpu vecí pre seba, poukázal na to, že v čase kúpy motocykla (2011) už bola garáž vybudovaná, a teda nie je možné akceptovať zo strany súdu prvej inštancie ani zo strany odvolacieho súdu opomenutie základných časových súvislostí tvrdenia žalovanej, o ktorých je dôvodné povedať, že sú účelovou fabuláciou. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že financie získané z dedičstva neboli žalobcom použité na vlastné potreby, ale naopak boli použité na stavebné práce výsledkom, ktorých je vybudovanie a vytvorenie samostatnej novej veci z výlučných prostriedkov žalobcu, a teda žalobcovi svedčí vlastníctvo k novovytvorenej veci - garáži v pomeroch k celku 1/1. Poukázal na čestné prehlásenia, ktoré pripojil k dovolaniu.

3.7. Poukázal tiež na rozpor v tvrdeniach žalovanej, ktoré súd prvej inštancie ani odvolací súd nijakým spôsobom neodstránili, navyiac sa o to ani len nepokúsili. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal rozsudok krajského súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové

rozhodnutie.

4. Žalovaná sa písomne k dovolaniu vyjadrila. S podaným dovolaním ani s dôvodmi v ňom uvedenými nesúhlasila. Pokiaľ sa dovolateľ domáha vykonať dôkazy výsluchom stavbárov, avšak jednoznačne na pojednávaní odznelo, že jediným staviteľom, ktorý by vypomáhal s rekonštrukciou bol partner matky žalovanej, tento už je toho času po smrti. Žiadni iní stavbári, ktorí by pracovali na garáži neboli, preto dôkazy, ktoré navrhol žalobca sú len účelové a majú za cieľ znepríjemniť život žalovanej. Ak by najvyšší súd pripustil výsluch navrhovaných svedkov, namietla vierohodnosť týchto svedkov, ich čestné prehlásenia boli predložené po vykonaní dokazovania a vzhľadom na vzťah svedkov k žalobe ako aj skutočnosť, že žalobca aj žalovaná ešte v tej dobe spolu žili, žalovaná popiera ich tvrdenia.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

5.1. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

5.2. V danom prípade žalobca vyvodil prípustnosť podaného dovolania výlučne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.3. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.4. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

5.5. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97).

5.6. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

6. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP namietal nedostatky v procese dokazovania tvrdením, že súdy nižších inšancií nesprávne zistili skutkový stav veci a nesprávne vyhodnotili vykonané dokazovanie; keď nezohľadnili jeho skutkové tvrdenia o jeho finančných

prostriedkoch použitých transformáciou peňažných prostriedkov získaných z dedičstva na výstavbu garáže a tiež, že tieto peniaze neminul na kúpu hnuteľných vecí pre seba. Namietal v tomto smere aj nedostatočné odôvodnenie ohľadom časových súvislostí vecí, taktiež k dovolaniu pripojil čestné vyhlásenia. Pri správnom hodnotení dôkazov mali sudy nižších inštancií prijať záver, že žalobca financoval výstavbu garáže z prostriedkov získaných dedičstvom a mal byť vlastníkom garáže v pomere 1/1 k celku.

6.1. Z obsahového hľadiska (§ 124 ods. 1 CSP) bolo jadrom dovolacej argumentácie žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k nedostatkom v procese dokazovania vyjadrenie jeho nespokojnosti (nesúhlasu) s tým, že sudy nižších inštancií nesprávne hodnotili vykonané dôkazy.

6.2. Súd prvej inštancie v bodoch 55. a 56. odôvodnenia dôvodil, že „Predmetom tohto sporu teda nebolo určenie vlastníckeho práva ku garáži, ktorú mala nadobudnúť žalovaná na základe kúpnej zmluvy od Mesta Senec zo dňa 21.06.2005. Predmetom tohto sporu a sporným bola najmä tá skutočnosť, či garáž v aktuálnom stave o výmere 28 m² je vo výlučnom vlastníctve žalobcu, ktorý tvrdil, že bola postavená ako nová garáž a výlučne z jeho finančných prostriedkov. Nesporným v konaní bola tá skutočnosť, že garáž, ktorú pôvodne kúpila žalovaná od mesta v roku 2005 mala 23 m² a v súčasnosti má garáž 28 m². Je teda nepochybné, že došlo k zmene dotknutej stavby. Avšak v zásade či už by išlo len o rekonštrukciu ako to vyplýva z projektu H. Q. por. číslo 4 z 03/2010 či z ohlásenia drobnej stavby - stavebnej úpravy zo dňa 24.09.2010, alebo o vytvorenie novej stavby, čo však odporuje vykonanému dokazovaniu realizovanom následne po predbežnom právnom posúdení vecí súdom podľa § 181 ods. 2 CSP, súd poukazuje na to, že žalobca domáhajúci sa určenia vlastníckeho práva k spornej garáži, v konaní relevantným spôsobom nepreukázal, že by dotknutú garáž postavil od základov, a že by ju zároveň postavil z jeho výlučných peňažných prostriedkov nepatriacich do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Skutočnosť, že žalobca mal disponovať určitými finančnými prostriedkami bez ďalšieho nepreukazuje akým spôsobom ich následne použil. Dôkazné bremeno pritom zaťažuje toho, kto nie je ako vlastník uvedený v katastri nehnuteľností, v danom prípade žalobcu. Napriek tomu, že žalobca mal daný naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, súd mal za to, že v konaní nepreukázal, že by nadobudol výlučné vlastníctvo k predmetnej garáži. Garáž bola nadobudnutá jednak za trvania manželstva strán sporu a samotná skutočnosť, že žalobca mal nadobudnúť určitý obnos finančných prostriedkov v dedičskom konaní nie je dôkazom toho, že by z týchto finančných prostriedkov realizoval výstavbu predmetnej garáže. Ak aj žalobca nadobudol peňažné prostriedky z dedičského konania, súd poukazuje na to, že ani to, že žalobca mohol disponovať alebo disponoval určitými finančnými prostriedkami dokonca vo výlučnom vlastníctve aj za trvania manželstva, nepreukazuje tú skutočnosť, ktorú mal žalobca v konaní preukázať a to, že by financoval výlučne z výlučných týchto finančných prostriedkov stavbu predmetnej garáže. Čo sa týka skutočnosti, že bol použitý nejaký (stavebný) materiál alebo, že by realizoval žalobca aj nejaké (stavebné) práce na dotknutej garáži, nič to nemení na tom, že žalobca v konaní nepreukázal, že za trvania manželstva z jeho výlučných peňazí oddelených od masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, by došlo k výstavbe predmetnej garáže. Žalobca v konaní nepreukázal, že je výlučným vlastníkom dotknutej garáže a teda neunesol dôkazné bremeno. Bez ďalšieho ani skutočnosť, že stavebník použije stavebný materiál na realizáciu stavby alebo vykonáva stavebné práce, neznamená, že osoba, ktorá tento materiál poskytuje alebo zabezpečuje alebo sa podieľa na stavbe, by mala byť vlastníkom stavby. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že vlastníctvo k novozhotovenej stavbe nadobúda ten, kto stavbu uskutočnil s prejavovým úmyslom mať ju pre seba (stavebník), pričom stavebníkom je osoba, ktorá stavbu realizovala právne relevantným spôsobom, nie ten, kto sa nejakým spôsobom podieľal na stavebných prácach. Aj otázka, komu patril stavebný materiál je sama o sebe právne bezvýznamná. Z hľadiska nadobudnutia vlastníctva k stavbe nie je samo osebe rozhodné, z akého materiálu stavebník staval. Vlastník materiálu sa bez ďalšieho nestáva vlastníkom stavby. Vlastníkom stavby sa stáva zásadne stavebník bez ohľadu na to, či staval z vlastného alebo cudzieho materiálu. Pričom žalobca v konaní ani len neuviedol, akú výšku finančných prostriedkov mal vynaložiť na garáž“.

6.3. V bode 10. a 10.1. odvolací súd uviedol, že „odvolací súd s poukazom na zásady hodnotenia jednotlivých dôkazov v súlade so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť žaloby. Žalobcom označené a predložené listinné dôkazy (kúpna zmluva zo dňa 21.07.2005, kúpna zmluva zo dňa 26.04.2010, osvedčenie o dedičstve sp. zn. 38D/122/2006, osvedčenie o dedičstve

sp. zn. 14D/87/2008, výpisy z účtu v I. O., U.W.. za obdobie od 30.04.2010 do 01.12.2011, internetový výpis zo živnostenského registra číslo 140-24928, vyjadrenie žalovanej vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 51P/295/2013 zo dňa 14.02.2014, rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 51P/295/2013-144 zo dňa 27.08.2015) bez ďalšieho nepotvrdili ním uvádzané skutkové tvrdenie, že garáž postavil žalobca z výlučných peňažných prostriedkov, ktoré nadobudol dedením. V konaní bola preukázaná len skutočnosť (z kúpnej zmluvy zo dňa 26.04.2010), že žalobca bol jedným zo štyroch predávajúcich nehnuteľností (títo predávajúci boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, ktoré nadobudli na základe Osvedčenia o dedičstve 38D/ 122/2006 z 27.09.2006) za predaj ktorých mu mala byť vyplatená alikvotná časť vo výške 36.250,-€. Žiadnym spôsobom ale nebola preukázaná skutočnosť, že práve z tejto sumy bola financovaná stavba garáže. Táto skutočnosť nevyplýva z prehľadu vkladov a výberov bankového účtu vedeného v I. O., U.W.. za obdobie od 30.04.2010 do 01.12.2011, keďže k uvedeným výpisom žalobca neuviedol žiadne skutkové tvrdenia a z obsahu výpisov vyplývajú len rôzne peňažné vklady a výbery. 10.1. Žalovaná v rámci procesnej obrany v súlade s § 151 C.s.p. účinne poprela skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že garáž bola financovaná výlučne z prostriedkov získaných z dedičstva vo výške 36.250,-€, uviedla vlastné tvrdenia o tom, že z týchto finančných prostriedkov žalobca celú časť použil pre vlastnú potrebu, a to kúpu nasledovných huteľných vecí (motocykel značky Honda v hodnote 8.630,- € plus príslušenstvo; skúter Suzuki v hodnote 6.500,- €, automobil značky Honda Jazz v hodnote 5.000,- €, kompletne špeciálne oblečenie na motorku v hodnote 1.500,- €; počítač v hodnote 1.500,- €, trezor v hodnote 488,58 €) a z týchto finančných prostriedkov boli žalovaná aj žalobca na spoločnej dovolenke v Tunise v hodnote 2.700 €. Ďalej uviedla, že financie na rekonštrukciu ako aj kúpu jej poskytla mama G. S. vo výške 100.000,-Sk (termínovaný účet), 700.000 Sk (vkladná knižka) a hotovosť 4.900,- € (predaj garáže G. S.). Tieto svoje tvrdenia žalovaná preukázala listinnými dôkazmi (čestné prehlásenie G. S. z 31.07.2003, časť vkladnej knižky, detail pohybu na účte zo dňa 04.08.2010, kúpnu zmluvu zo dňa 17.05.2010, výdavkový pokladničný doklad zo dňa 17.05.2010, príjmový pokladničný doklad zo dňa 17.05.2010, kúpnu zmluvu zo dňa 23.03.2011, evidenčnú kartu vozidla z 19.05.2010). Tým opätovne došlo k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena zo žalovanej na žalobcu, pretože dôkazné bremeno v spore nepredstavuje statický prvok, ale nasleduje konkrétny priebeh kontradiktórneho sporu, pri ktorom procesné strany procesne útočia alebo sa procesne bránia. Ak chcel byť žalobca v konaní úspešný, musel by prinajmenšom vyvrátiť skutkové tvrdenia žalovanej, alebo uviesť ďalšie rozhodujúce skutočnosti na podporu svojich tvrdení o financovaní stavby garáže a preukázať ich novými dôkazmi, čo však neurobil a jeho tvrdenia o zostali iba v rovine nepodložených tvrdení. V prípade, že strana sporu neunesie v konaní dôkazné bremeno, t.j. ak ňou tvrdené rozhodujúce skutočnosti zostanú nepreukázané, nesie nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov, čo bolo aj v prejednávanej veci dôvodom pre zamietnutie žaloby.“

6.4. Dovolací súd k uvedenému dodáva, že tieto závery súdov nižších inštancií nie sú v rozpore so skutkovými závermi zistenými na základe vykonaného dokazovania, nejde o extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami.

6.5. K prenosu dôkazného bremena dovolací súd dodáva, že podľa Civilného sporového poriadku súd zásadne nevykonáva dokazovanie bez návrhu (s výnimkou prípadov podľa § 185 ods. 2, ods. 3 CSP). Z ustanovenia § 132 ods. 1 CSP vyplýva povinnosť strán sporu označiť dôkazy ako jednu z náležitostí žaloby; povinnosťou strany sporu je aj tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých si odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany a označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností (povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť). Strana sporu musí uviesť svoje skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne (povinnosť tvrdenia). Táto povinnosť je spojená s dôkazným bremenom, ktorého nesplnenie má spravidla významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej; neunesenie dôkazného bremena totiž znamená neúspešnosť strany v spore. Samotná skutočnosť, či strana sporu vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenie; rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi sporovými stranami v spore závisí na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti sporových strán. Obvykle platí, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušované právo, resp. právom chránený záujem;

žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihujú aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu v spore; v priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena tej-ktojej strany sporu treba rešpektovať aj tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, a teda pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvalý charakter sa zásadne nepreukazuje; na nikom nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti, v dôsledku čoho dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného aj napriek tomu, že ide o tvrdenie žalobcu. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná.

6.6. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že preukázal, že postavenie garáže financoval z prostriedkov získaných dedičstvom, že navrhol vypočúť stavbárov tejto garáže ako svedkov, jednak neuviedol akých konkrétnych svedkov a tomuto odporuje aj odôvodnenie odvolacieho súdu uvedené v bode 12.1.: „z obsahu celého spisu, z písomných vyjadrení žalobcu, z jeho ústnych prednesov na pojednávaniach dňa 22.6.2022, 7.9.2022, 15.11.2022 a 21.11.2022 (zvukové záznamy z týchto pojednávanií sú uložené v registri - ESS) nevyplýva, že by žalobca počas celého konania na súde prvej inštancie navrhol akýkoľvek listinný dôkaz, alebo výsluch svedka, ktoré dôkazy by súd prvej inštancie nevykonal. Navyiac na poslednom pojednávaní dňa 21.11.2022 po záverečných rečiach právny zástupca žalobcu výslovne uviedol, že nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.“

6.7. Vzhľadom na dovolacie námietky týkajúce sa dokazovania, najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/201/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011).

6.8. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

6.9. Ani nesprávne alebo neúplné vyhodnotenie vykonaných dôkazov, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovolaciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade súdu prvej inštancie. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli a treba ich považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

7. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z vyššie uvedeného vyplýva, že tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

7.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

7.2. Vo vzťahu k navrhnutému dokazovaniu (čestné vyhlásenia) a k poukazu na konanie pred OS Ba III. sp. zn. 12C/239/2015 dovolací súd poukazuje na § 435 CSP podľa ktorého v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Z uvedených dôvodov, na tieto dovolací súd ani neprihliadol.

7.3. Záver súdov nižších inštancií o tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno tak dovolací súd považoval za súladný s dôkazmi, ktoré boli v konaní pred nimi vykonané; nezistil, že súdmi nižších inštancií prijaté skutkové závery boli svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v omyle popierajúcom zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

7.4. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustné postupom podľa § 447 písm. c) CSP odmietol z dôvodu, že zmätočnosťná vada napadnutého rozhodnutia v dovolacom konaní zistená nebola; dovolanie tak nie je odôvodnené prípustným dovolacím dôvodom.

8. Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd aplikoval § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods.1 CSP. V dovolacom konaní bola žalovaná v plnom rozsahu úspešná, preto jej dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % proti v dovolacom konaní neúspešnému žalobcovi.

9. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.